

13,150,000 Rbd. Dette er altsaa Ord til andet det samme Udtryk, som er brugt i nærværende Lovforslags § 2. Naar man saa herimod vil indvende, at Loven af 10de Marts 1861 ikke indeholdt nogen Tidsbestemmelse, saa vil jeg dertil svare: Loven selv indeholdt vel ikke nogen, men den samtidigt dermed forelagte Contract indeholdt en Tidsbestemmelse og det en endnu mere bindende Tidsbestemmelse end den, som dette Lovforslag indeholder. Vil man endvidere gjøre gjældende, at Loven af 1861 tillige indeholdt et bestemt Betalingsmiddel, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at denne Paastand er fuldkommen urigtig, thi det var ikke Loven, men Contracten, som indeholdt dette Betalingsmiddel. Loven af 1861 indeholdt i sin § 4, at Indenrigsministeriet skulde være bemyndiget til at erlægge de Betalinger, der skete i Henhold til Loven, enten i rede Penge eller med 4 pCt. Obligationer, og den gav altsaa Regjeringen Valget; men det var først Contracten, som indeholdt Forpligtelse for Entreprenuren til at modtage saadanne Papirer. Endvidere indeholder Loven af 1861 — jeg beder bestandigt fastholdt Forskjellen mellem Loven af 1861 og Contracten af 1861 — i sin § 8 Bestemmelse om, at det Tidsløb og den Rækkefølge — jeg beder bemærket Ordet Tidsløb —, hvori de i samme omhandlede Jernbaner bleve at fuldføre, forbeholdtes Regjeringens Bestemmelse. Det forundrer mig virkelig, at man, da man omhandlede og vedtog Forslaget til Loven af 1861, ikke havde særlig Betænkelse ved at stemme for en saadan Bevilling, der løb paa over 13 Millioner, 13 Millioner, som Regjeringen var bemyndiget til at betale contant, og for hvis Vedkommende Regjeringen ifølge Lovens § 8 ogsaa var bemyndiget til at bestemme Tiden, inden hvilken de skulde betales. Naar man vil sammenligne ikke alene Omfanget af det foreliggende Lovforslag med Omfanget af hiin Lov, men ogsaa Tiden, indenfor hvilken Loven af 1861 skulde virke eller sandsynligviis vilde komme til at virke, med Tiden,

21de Marts.

i hvilken den her foreslaaede Lov skal virke, saa forekommer det mig unegtelig synderligt, at man vil reise saa stærk en Modstand mod Lovforslaget, just paa Grund af Bestemmelser, der findes i Loven af 1861, og som findes i en langt stærkere Form end den, hvori de findes her. Det har dog ikke medført nogen som helst practisk Ulempe, i Virkeligheden ikke den allerringeste Ulempe, at man i 1861 dristede sig til at vedtage et Forslag til en Jernbanelov, som betingede en Udgift af 13 Millioner, men man har blot Aar efter Aar calculatorisk i Finantsloven opført det Beløb, som man troede vilde medgaae til Jernbanebygning i det Aar. Beløbet er ikke altid blevet udtaget, medens det undertiden er blevet overstredet; men, hvad jeg anseer for givet, det er, at Regjeringen ikke ansaae sig for berettiget til at disponere over Beløbet, inden det var bevilget, og dog stod Regjeringen da ganske anderledes bunden, end den vilde staae, hvis dette Lovforslag vedtoges, thi da havde Regjeringen indgaaet en Contract om samtlige de i Loven af 1861 omhandlede Jernbaneanlæg, og det var altsaa for et Tidsløb af 8—9 Aar, at Regjeringen havde bundet sig. Det var altsaa i mine Tanker langt farligere haade for Rigsdagen i sin Tid at vedtage Forslaget til Loven af 1861 og for Regjeringen at anvende denne Lov, da den sluttede Contracten af 1861, end det vil være henholdsviis for Rigsdagen og Regjeringen nu at gaae ind paa det foreliggende Forslag. Det er gjentagne Gange blevet bemærket, at man saa trygt kunde gaae ind paa Loven af 1861, fordi man var vis paa at kunne betale med Papirpenge. Jeg troer nu, som allerede oftere sagt, at man har betalt denne Trykthed meget dyrt; men, selv om det kunde synes at have været nødvendigt dengang at søge en saadan Betryggelse, uagtet den var kostbar, og selv om det kunde synes at have været nødvendigt for Regjeringen dengang at betinge sig at ville betale med et Betalingsmiddel, som den troede kunde staffles Cours paa fremmede Børser, saa troer jeg i Virkeligheden, at man dog nu maatte